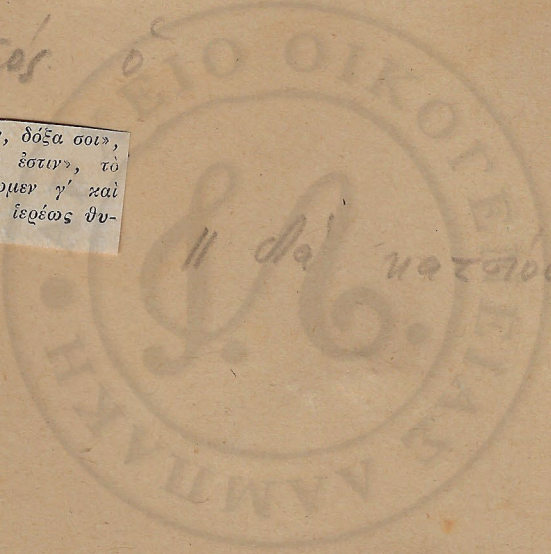

Τῶν ἀγίων καὶ Μεγάλων Ἀνδρῶν ἐν τοῖς ὅρθεσιν. (πάντα)

ὁ Ἰερὺς Εὐλογητός

Θεός». Μετ' ὃ «Δόξα σοι, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι»,
 «Βασιλεῦ οὐράνιε», Τρισάγιον. «Ὅτι σοῦ ἐστίν», τὸ
 «Κύριε, ἐλέησον» ἱβ'. «Δεῦτε προσκυνήσωμεν γ' καὶ
 λέγονται οἱ ἐπόμενοι ψαλμοὶ βραδέως, τοῦ ἱερέως θυ-
 μῶντος.

|| δα' ἡσυχίας

1. Ἄνθρωποι ἀγνοοῦν θυμιατρίαις οὐκ ἐν τῇ καρδίᾳ ἢ τοῖς οἰσμοῖς τῶν χειρῶν

Ἐπακούσαι σου Κύριος ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὑπερά-
σῃ σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ. Ἐξάποστελαι
σοι βοήθειαν ἐξ ἁγίου, καὶ ἐκ Σιών ἀντιλάβοιτό σου.
Μνησθεὶς πάσης θυσίας σου, καὶ τὸ δολοκτύημα σου
πικάνω. Ἀφῇ σου Κύριος κατὰ τὴν καρδίαν σου, καὶ
πάναν τὴν βουλήν σου πληρώσει. Ἀγαλλιασόμεθα
ἐπὶ τῇ σωτηρίῳ σου, καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν
μεγαλυνθήσομεθα. Πληρώσει Κύριος πάντα τὰ αἰτή-
ματά σου· νῦν ἔγνωμεν ὅτι ἔσπασε Κύριος τὸν χριστὸν αὐ-
τοῦ. Ἐπακούσεται αὐτοῦ ἐξ οὐρανοῦ ἅγιος αὐτοῦ, ἐν
δυναστείαις ἡ σωτηρία τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ. Οὗτοι ἐν ἄρ-
μασι, καὶ οὗτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου
Θεοῦ ἡμῶν ἐπικαλεσόμεθα. Αὐτοὶ συνεποδίσθησαν καὶ
ἔπεσαν, ἡμεῖς δὲ ἀνέστημεν καὶ ἀνωρθώθημεν. Κύριε,
σπῆσον τὸν βασιλέα, καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ
ἐπικαλεσώμεθά σε.

ΨΑΛΜΟΣ κ'. 20.

Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου εὐφρανθήσεται ὁ βασι-
 λεύς, καὶ ἐπὶ τῇ σωτηρίῳ σου ἀγαλλιᾶσθαι σφόδρα.
 Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδωκας αὐτῷ, καὶ
 τὴν θέλησιν τῶν χειλέων αὐτοῦ οὐκ ἐστέρησας αὐ-
 τόν. Ὅτι προέβασας αὐτόν ἐν εὐλογίαις χρηστότη-
 τος. ἔθηκες ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου
 τιμίου. Ζωὴν ᾔτησάτο σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ μακρό-
 τητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος. Μεγὰλὴ ἡ δόξα αὐ-
 τοῦ ἐν τῇ σωτηρίῳ σου· δόξαν καὶ μεγαλοπρέπειαν
 ἐπιθήσεις ἐπ' αὐτόν. Ὅτι θῆκας αὐτῷ εὐλογίαν εἰς αἰ-
 ῶνα αἰῶνος· εὐφρανεῖς αὐτόν ἐν χαρᾷ μετὰ τοῦ προ-
 σώπου σου. Ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐλπίζει ἐπὶ Κύριον, καὶ
 ἐν τῇ ἐλπίδι τοῦ ὑψίστου οὐ μὴ σαλευθῇ. Εὐρεθεῖη
 ἡ χεὶρ σου πᾶσι τοῖς ἐχθροῖς σου, ἡ δεξιὰ σου εὖροι
 πάντας τοὺς μισοῦντάς σε. Ὅτι θήσεις αὐτοὺς ὡς κλί-
 βανον πυρός, εἰς καιρὸν τοῦ προσώπου σου. Κύριος
 ἐν ὀργῇ αὐτοῦ συνταράξει αὐτούς, καὶ καταπάγεται
 αὐτοὺς πῦρ. Τὸν καρπὸν αὐτῶν ἀπὸ τῆς γῆς ἀπολεῖ,
 καὶ τὸ σπέρμα αὐτῶν ἀπὸ υἱῶν ἀνθρώπων. Ὅτι ἐκλι-
 ναν εἰς σὲ κακὰ, διελογίσαντο βουλὰς, αἷς οὐ μὴ θύ-
 νωνται στήναι. Ὅτι θήσεις αὐτοὺς νῶτον ἐν τοῖς περι-
 λοιτοῖς σου ἐτοιμάσεις τὸ πρόσωπον αὐτῶν. Ὑψώθητι,
 Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου· ἄσομεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς
 δυναστείας σου.

4
 Ἀντὶ τῆς ζωῆς σου
 καὶ τῆς χάριτός σου

+++++

Ἡ Ἀγία καὶ Μεγάλη
Ἑβδομάς.

Τῇ ἁγίᾳ καὶ Μεγάλῃ Δευτέρᾳ.

Ἐν τῷ Ὁρθρῷ, εἰς τὸ Ἀλληλούια,
ψάλλομεν τὸ παρὸν

Τροπάριον, ἦχος πλ. δ'.

Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ
μέσῳ τῆς νυκτός· καὶ μακάριος
ὁ δοῦλος, ὃν εὕρῃσει γρηγοροῦν-
τα· ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὃν εὕρῃσει
ραθυμοῦντα. Βλέπε οὖν, ψυχὴ
μου, μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῇς,
ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῇς,
καὶ τῆς βασιλείας ἔξω κλεισθῇς·
ἀλλὰ ἀνάνηψον κράζουσα· Ἄγιος,

Ἄγιος, Ἄγιος εἰ ὁ Θεός. διὰ
τῆς Θεοτόκου ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἡμετέρας ἡμέρας
δὲ

(ψαλμ. 10' καὶ 11').
1. μετὰ τὸ ἱερουργεῖν καὶ τὸν 2^{ον} ψαλμὸν καὶ τὸ
ψάλλοντες αὐτὸν μετὰ μέλους εἰς ἡμέραν γ. δ' τὸ
ἑσπέραιον εἰδὲν αὐτὸ, τὸ πᾶσαν τροπάριον μετὰ
μέλους καὶ αὐτὸ

Μετά τὸ Τεσσαρτον, ὅτι οὐ γινώσκω
Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου,
καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν
σου, νίκας τοῖς βασιλεῦσι κατὰ
βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ σὸν

— 62 —

φυλάττων διὰ τοῦ Σταυροῦ σου
πολίτευμα.

Δόξα Πατρὶ.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ
ἐκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ σου καινῇ
πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρμούς σου δώ-
ρησαι, Χριστέ ὁ Θεός· εὐφρανόν
ἐν τῇ δυνάμει σου τοὺς πιστοὺς
βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν
αὐτοῖς κατὰ τῶν πολεμίων· τὴν
συνμαχίαν ἔχουσιν τὴν σὴν, ὅπλον
εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.

Καὶ νῦν.

Προστασία φοβερά καὶ ἀκα-
ταίσχυντε, μὴ παρίδῃς ἀγαθὴ
τὰς ἱκεσίας ἡμῶν, πανύμνητε
Θεοτόκε· στήριξον ὀρθοδόξων πο-
λιτείαν, σῶζε οὓς ἐκέλευσας βα-

— 63 —

σιλεύειν, καὶ χορήγει αὐτοῖς οὐ-
ρανόθεν τὴν νίκην· διότι ἔτεκες
τὸν Θεόν, μόνῃ εὐλογημένην.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς μετὰ τὸ «Ἐλέησον ἡμᾶς
ὁ Θεός» ἀναφωνεῖ :

Δόξα τῇ ἀγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ
καὶ ζωοποιῷ, καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριά-
δι, πάντοτε· νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς
τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ ὁ Προεστὴς μετὰ πάσης εὐλαθείας
καὶ φόβου Θεοῦ ἄρχεται τοῦ Ἐξαψάλμου
λέγων :

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ
γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδο-
κία. (ἐκ γ').

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις,
καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν
αἴνεσίν σου. (ἐκ δ').

— 64 —

Ψαλμὸς γ', 2.

Κύριε, τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλί-
βοντές με; πολλοὶ ἐπανίστανται
ἐπ' ἐμέ. Πολλοὶ λέγουσι τῇ ψυχῇ
μου. Οὐκ ἐστὶ σωτηρία αὐτῷ ἐν
τῷ Θεῷ αὐτοῦ. Σὺ δέ, Κύριε,
ἀντιλήπτωρ μου εἶ· δόξα μου,
καὶ ὑψὼν τὴν κεφαλὴν μου· Φωνῇ
μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, καὶ
ἐπήκουσέ μου ἐξ ὀρούς ἁγίου αὐ-
τοῦ. Ἐγὼ δέ ἐκοιμήθην, καὶ ὑ-
πνωσα, ἐξηγέρθην, ὅτε Κύριος
ἀντιλήψεταιί μου. Οὐ φοβηθήσο-
μαι ἀπὸ μυριάδων λαοῦ, τῶν κύ-
κλῳ συνεπιτιθεμένων μοι. Ἀνά-
στα, Κύριε, σῶσόν με ὁ Θεός
μου. Ὅτι σὺ ἐπάταξας πάντας
τοὺς ἐχθραίοντάς μοι ματαίως,
ὀδόντας ἀμαρτωλῶν συνέτριψας.

Τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία, καὶ ἐπὶ
τὸν λαόν σου ἡ εὐλογία σου.

Καὶ πάλιν.

Ἐγὼ ἐκοιμήθην, καὶ ὑπνώσα·
ἐξηγέρθην, ὅτι Κύριος ἀντιλήψε-
ταί μου.

Ψαλμός λζ'. 37.

Κύριε, μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγχῃς
με, μὴδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύῃς
με. Ὅτι τὰ βέλη σου ἐνεπάγη-
σάν μοι, καὶ ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμέ
τὴν χειρά σου. Οὐκ ἔστιν ἴσσις
ἐν τῇ σαρκί μου ἀπὸ προσώπου
τῆς ὀργῆς σου· οὐκ ἔστιν εἰρήνη
ἐν τοῖς ὀστέοις μου, ἀπὸ προσώ-
που τῶν ἁμαρτιῶν μου. Ὅτι αἱ
ἀνομίαι μου ὑπερῆραν τὴν κεφα-

λήν μου, ὥσει φορτίον βαρὺ ἐβα-
ρύνθησαν ἐπ' ἐμέ. Προσώζεσαν
καὶ ἐσάπησαν οἱ μύλωπές μου,
ἀπὸ προσώπου τῆς ἀφροσύνης μου.
Ἐταλαιπώρησα, καὶ κατεκάμ-
φθην ἕως τέλους, ὅλην τὴν ἡμέ-
ραν σκυθρωπάζων ἐπορευόμην. Ὅτι
αἱ ψαῖαι μου ἐπλήσθησαν ἐμπαιγ-
μάτων, καὶ οὐκ ἔστιν ἴσσις ἐν τῇ
σαρκί μου. Ἐκακώθην καὶ ἐτα-
πεινώθην ἕως σφόδρα· ὠρυώμην
ἀπὸ στεναγμοῦ τῆς καρδίας μου.
Κύριε, ἐναντίον σου πᾶσα ἡ ἐπι-
θυμία μου, καὶ ὁ στεναγμός μου
ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρύβη. Ἡ καρδία
μου ἐταράχθη, ἐγκατέλιπέ με ἡ
ἰσχύς μου, καὶ τὸ πῶς τῶν ὀφθαλ-
μῶν μου καὶ αὐτὸ οὐκ ἔστι μετ'
ἐμοῦ. Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλη-

σίον μου ἐξ ἐναντίας μου ἤγγισαν
καὶ ἔστησαν, καὶ οἱ ἐγγιστά μου
ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν. Καὶ ἐξε-
βιάζοντο οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν
μου, καὶ οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι
ἐλάλησαν ματαιότητας, καὶ δο-
λιότητας ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμε-
λέτησαν. Ἐγὼ δὲ ὥσει κωφός
οὐκ ἤκουον, καὶ ὥσει ἄλαλος οὐκ
ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ. Καὶ
ἐγενόμην ὥσει ἄνθρωπος οὐκ ἀ-
κούων, καὶ οὐκ ἔχων ἐν τῷ στό-
ματι αὐτοῦ ἐλεγμούς. Ὅτι ἐπὶ
σοί, Κύριε, ἤλπισα. Σὺ εἰσα-
κούσῃ, Κύριε, ὁ Θεός μου. Ὅτι
εἶπον· Μήποτε ἐπιχαρῶσί μοι οἱ
ἐχθροί μου καὶ ἐν τῷ σαλευθῆναι
πόδας μου, ἐπ' ἐμέ ἐμεγαλορρη-
μόνησαν. Ὅτι ἐγὼ εἰς μάστιγας

ἔτοιμος, καὶ ἡ ἀλγηδὼν μου ἐνώ-
πιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Ὅτι
τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ ἀναγγεῶ,
καὶ μεριμνήσω ὑπὲρ τῆς ἁμαρτίας
μου. Οἱ δὲ ἐχθροί μου ζῶσι, καὶ
κεκραταίωνται ὑπὲρ ἐμέ, καὶ ἐ-
πληθύνθησαν οἱ μισοῦντές με ἀδί-
κως. Οἱ ἀνταποδίδοντές μοι κακὰ
ἀντὶ ἀγαθῶν, ἐνδιέβαλλόν με, ἐπεὶ
κατεδίωκον ἀγαθωσύνην.

Μὴ ἐγκαταλίπῃς με, Κύριε ὁ
Θεός μου, μὴ ἀποστῇς ἀπ' ἐμοῦ.
Πρόσχευε εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύ-
ριε, τῆς σωτηρίας μου. (ἐκ β').

Ψαλμὸς ξβ'. 62.

Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου πρὸς σέ
ὀρθρίζω. Ἐδίψησέ σε ἡ ψυχὴ μου,
προσαπλῶς σοι ἡ σὰρξ μου, ἐν γῇ

ἐρήμῳ, καὶ ἀβάτῳ, καὶ ἀνύδρῳ.
Οὕτως ἐν τῷ ἁγίῳ ὤφθην σοι, τοῦ
ἰδεῖν τὴν δύναμίν σου καὶ τὴν δό-
ξαν σου. Ὅτι κρεῖσσον τὸ ἔλεός
σου ὑπὲρ ζωάς, τὰ χεῖλη μου ἐπαι-
νέσουσί σε. Οὕτως εὐλογήσω σε
ἐν τῇ ζωῇ μου, καὶ ἐν τῷ ὄνό-
ματί σου ἀρῶ τὰς χεῖράς μου. Ὡς
ἐκ στέατος καὶ ποιότητος ἐμπλη-
σθεῖν ἡ ψυχὴ μου· καὶ χεῖλη
ἀγαλλιάσεως αἰνέσει τὸ στόμα
μου. Εἰ ἐμνημόνευόν σου ἐπὶ τῆς
στρωμνῆς μου, ἐν τοῖς ὄρθροις
ἐμελέτων εἰς σέ. Ὅτι ἐγεννήθης
βοηθός μου, καὶ ἐν τῇ σκέπῃ τῶν
πτερύγων σου ἀγαλλιάσομαι. Ἐ-
κολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου,
ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιὰ σου.
Αὐτοὶ δὲ εἰς μάτην ἐζήτησαν τὴν

ψυχὴν μου, εἰσελεύονται εἰς τὰ
κατώτατα τῆς γῆς, παραδοθή-
σονται εἰς χεῖρας ῥομφαίας, με-
ρίδες ἀλωπέκων ἔσονται. Ὁ δὲ
βασιλεὺς εὐφρανθήσεται ἐπὶ τῷ
Θεῷ, ἐπαινεθήσεται πᾶς ὁ ὀμνύων
ἐν αὐτῷ· ὅτι ἐνεφράγη στόμα
λαλούντων ἄδικα

Καὶ πάλιν

Ἐν τοῖς ὄρθροις ἐμελέτων εἰς
σέ· ὅτι ἐγεννήθης βοηθός μου, καὶ
ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου
ἀγαλλιάσομαι. Ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ
μου ὀπίσω σου, ἐμοῦ δὲ ἀντελά-
βετο ἡ δεξιὰ σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλουῖα γ' (ἄνευ Με-
τανοιών). Καὶ ἐξέρχεται ὁ Ἱερεὺς ἐκ τοῦ
βήματος, λέγων τὰς ἐωθινὰς εὐχάς, ἐμπρο-
σθεν τῆς εἰκόνης τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ
μυστικῶς.

Ψαλμὸς πζ'. 87.

Κύριε, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα, καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον σου. Εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μου, κλῖνον τὸ οὖς σου εἰς τὴν δέησίν μου. Ὅτι ἐπλήσθη κακῶν ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἔθῳ ἤγγισε. Προσελογίστην μετὰ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον, ἐγεννήθην ὥσπερ ἄνθρωπος ἀβοήθητος, ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος. Ὡς τὸ τραυματῖαι καθεύδοντες ἐν τάφῳ, ὧν οὐκ ἐμνήσθης ἔτι, καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς χειρὸς σου ἀπώστησαν. Ἐθεντό με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, ἐν σκοτεινοῖς, καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου. Ἐπ' ἐμὲ ἐπεστηρίχθη ὁ θυμός σου καὶ πάντας τοὺς μετεωρισμούς σου

ἐπήγαγες ἐπ' ἐμέ. Ἐμάκρυνας τοὺς γνωστούς μου ἀπ' ἐμοῦ, ἔθεντό με βδέλυγμα ἐαυτοῖς. Παρεδόθην, καὶ οὐκ ἐξεπορευόμην· οἱ ὀφθαλμοί μου ἡσθένησαν ἀπὸ πτωχείας. Ἐκέκραξα πρὸς σέ, Κύριε, ὅλην τὴν ἡμέραν διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖρας μου. Μὴ τοῖς νεκροῖς ποιήσεις θαυμάσια; ἢ ἱατροὶ ἀναστήσουσι, καὶ ἐξομολογήσονται σοι; Μὴ διηγῆσεται τις ἐν τῷ τάφῳ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν τῇ ἀπωλείᾳ; Μὴ γνωσθήσεται ἐν τῷ σκότει τὰ θαυμάσιά σου, καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ἐν γῇ ἐπιλελησμένη; Κἀγὼ πρὸς σέ, Κύριε, ἐκέκραξα, καὶ τὸ πρῶτ' ἡ προσευχή μου προφθάσει σε. Ἰνα τί, Κύριε, ἀπωθῇ

τὴν ψυχὴν μου; ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ; Πτωχός εἰμι ἐγώ, καὶ ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου· ὑψωθείς δὲ ἐταπεινώθην καὶ ἐξηπορήθην. Ἐπ' ἐμέ διήλθον αἱ ὀργαί σου, οἱ φοβερισμοὶ ἐξετάραζάν με. Ἐκύκλωσάν με ὥσπερ ὕδωρ ὅλην τὴν ἡμέραν, περιέσχον με ἅμα. Ἐμάκρυνας ἀπ' ἐμοῦ φίλον καὶ πλησίον, καὶ τοὺς γνωστούς μου ἀπὸ ταλαιπωρίας.

Καὶ πάλιν

Κύριε, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας ἐκέκραξα καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον σου. Εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μου, κλῖνον τὸ οὖς σου εἰς τὴν δέησίν μου.

Ψαλμὸς ρβ'. 102

Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύ-
ριον, καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ
ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύ-
ριον, καὶ μὴ ἐπιλανθάνου πάσας
τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ.

Τὸν εὐλατεύοντα πάσας τὰς
ἀνομίας σου, τὸν ἰώμενον πάσας
τὰς νόσους σου.

Τὸν λυτρούμενον ἐκ φθορᾶς τὴν
ζωὴν σου, τὸν στεφανοῦντά σε ἐν
ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῦς.

Τὸν ἐμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς
τὴν ἐπιθυμίαν σου, ἀνακαινισθή-
σεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου.

Ποιῶν ἐλεημοσύνας ὁ Κύριος,
καὶ κρίμα πᾶσι τοῖς ἀδικουμένοις.

Ἐγνώρισε τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ τῷ
Μωϋσεῖ, τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ τὰ
θελήματα αὐτοῦ.

Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύ-
ριος, μακρόθυμος καὶ πολυέλεος·
οὐκ εἰς τέλος ὀργισθήσεται, οὐδὲ
εἰς τὸν αἰῶνα μνησιεῖ.

Οὐ κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν
ἐποίησεν ἡμῖν, οὐδὲ κατὰ τὰς ἁ-
μαρτίας ἡμῶν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.

Ὅτι κατὰ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ
ἀπὸ τῆς γῆς ἐκραταίωσε Κύριος
τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβου-
μένους αὐτόν.

Καθόσον ἀπέχρυσιν ἀνατολαὶ
ἀπὸ δυσμῶν, ἐμάκρυνεν ἅψ' ἡμῶν
τὰς ἀνομίας ἡμῶν.

Καθὼς οἰκτεῖρει πατὴρ υἱούς,
ὤκτειρησε Κύριος τοὺς φοβουμέ-

νους αὐτόν, ὅτι αὐτὸς ἔγνω τὸ
πλάσμα ἡμῶν, ἐμνήσθη ὅτι χοῦς
ἐσμέν.

Ἀνθρωπος ὥσει χόρτος αἱ ἡμέ-
ραι αὐτοῦ, ὥσει ἄνθος τοῦ ἀγροῦ,
οὕτως ἐξανθήσει.

Ὅτι πνεῦμα διῆλθεν ἐν αὐτῷ,
καὶ οὐχ ὑπάρξει, καὶ οὐκ ἐπι-
γνώσεται ἔτι τὸν τόπον αὐτοῦ.

Τὸ δὲ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπὸ
τοῦ αἰῶνος καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος
ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν.

Καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ
υἱοῖς υἱῶν, τοῖς φυλάσσουσι τὴν
διαθήκην αὐτοῦ, καὶ μεμνημένοις
τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι
αὐτάς.

Κύριος ἐν τῷ Οὐρανῷ ἡτοίμασε

τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντες οἱ Ἄγγελοι αὐτοῦ, δυνατοὶ ἰσχύι, οἱ ποιοῦντες τὸν λόγον αὐτοῦ, τοῦ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς τῶν λόγων αὐτοῦ.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντα αἱ Δυνάμεις αὐτοῦ, λειτουργοὶ αὐτοῦ οἱ ποιοῦντες τὸ θέλημα αὐτοῦ.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ.

Ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον (ἐκ. β').

Ψαλμὸς ρμβ'. 142.

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν

μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου. Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιοθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς, ὡς νεκροὺς αἰὼνος καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμέ τὸ πνεῦμά μου ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου· ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι. Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου

ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποιήσόν μοι τὸ πρῶτ' τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἠλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδόν. ἐν ᾗ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἤρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου· Κύριε, πρὸς σέ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ, ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου. Καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δούλος σου εἰμί.

Καὶ πάλιν.

Εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐν τῇ
δικαιοσύνῃ σου, καὶ μὴ εἰσέλθῃς
εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου.
(δός).

Εἰτα

Τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδη-
γήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἀλληλούια. Ἐκ. γ.
Εἶτα συναπτή. Τὸ «Θεὸς Κύριος» τὸ Ἀ-
ναστάσιμον ἀπολυτικίον, τὸ Θεοδοκίαν, αἰ-
τήσις, τὰ Καθίσματα καὶ τὰ Εὐλογητάρια·
αἱ τῆσις, οἱ Ἀναβαθμοὶ, τὸ προκείμενον τοῦ
Ἦχου, αἱ Καταβάσεις, Εὐαγγέλιον Ἑωθι-
νόν, ὁ Ν'. ἡ Θ'. Ἐξαποστειλάρια, οἱ Αἶνοι
καὶ ἡ Δοξολογία.

Μετὰ τὴν συναπτήν φαίνονται ὡς
τὰ μετὰ μεθυσ] το Μετὰ ἀληθινὰ ὅτι
ἐν ἡμερῇ τῇ δ. ὅτι τὸν ὡς ὅτι
τῶν ὡς ὅτι τῶν.

Στίχοι. α'. ὅτι τὸ πνεῦμα μου
ὡς ὅτι ὁ Θεός, ὅτι, ὡς τὰ πνεύματα οὗ
τῶν ὡς.
Στίχοι β'. Διηγουμένη μάρτυς οἱ ὡς
τῶν ὡς.

12.
ἔτιχος γ' ἡχος ῥέψεται λαὸν ἀπαίδευτον, καὶ τῷ
οὐρ τοῦ ὑδραντίου ῥέψεται.

ἔτιχος δ' πρὸς αὐτῷ κατὰ κῶει, πρὸς αὐτῷ
κατὰ τοῖς ὑποξοῖς τῆς γῆς.

ἔτι τοῦ ~~ἡχοῦ~~ ὑποξοῖς τῆς γῆς (ὡς σ. 44)
τοῦ δ' ὑποξοῖς καὶ γ' οὐ μὴ ὅπως εἰσὶν αὐτοῖς.
ἡχος π. δ'

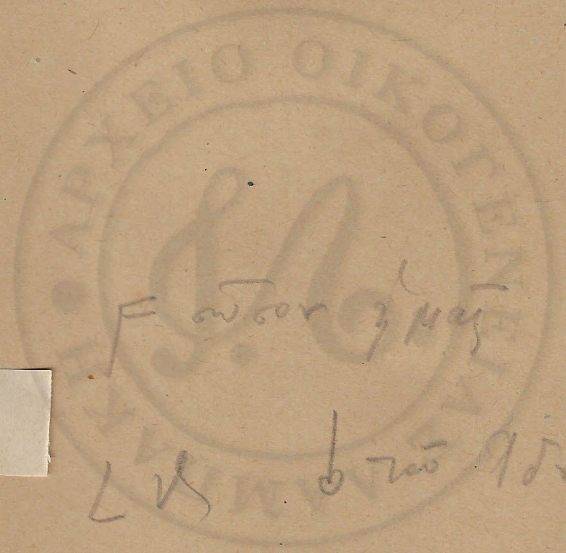
Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ
μέσῳ τῆς νυκτός· καὶ μακάριος
ὁ δοῦλος, ὃν εὐρήσει γρηγοροῦν-
τα· ἀνάξιος δὲ πάλιν, ὃν εὐρήσει
ραθυμοῦντα. Βλέπε οὖν, ψυχὴ
μου, μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῆς,
ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῆς,
καὶ τῆς βασιλείας ἔξῃ κλεισθῆς·
ἀλλὰ ἀνάνηψον κράζουσα· Ἅγιος,

13

698

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

ὁ δὲ πάλιν, ὃν εὐρήσει βραθυμοῦντα. Βλέπε οὖν, ψυχὴ μου,
μὴ τῷ ὕπνῳ κατενεχθῆς, ἵνα μὴ τῷ θανάτῳ παραδοθῇς
καὶ τῆς βασιλείας ἔξω κλεισθῇς ἀλλὰ ἀνάνηψον κρά-
ζουσα· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἰ ὁ Θεός· προστασίας
τῶν ἁσωμάτων σῶσον ἡμᾶς

Εὐχαριστοῦμεν

28 6 τοῦ 1954 δ' Αὐγούστου

1.

Ἀπὸ τῆς μεγάλης Δευτέρας ~~ἐκείνης~~ λέγεται «Προσβείαις
τοῦ Προδρομοῦ», τῇ δὲ μεγάλῃ Τρίτῃ «Δυνάμει τοῦ
Σταυροῦ σου», ἐν δὲ τῇ τριτῇ ἐπαναλήψει πάντοτε «Διὰ
τῆς Θεοτόκου».

3
Η δ' ἔτι καὶ Μεγαλὴ Ἐβερμα.

Αἱ δ' ἄλλαι καὶ Μεγαλὴ καὶ Ἐβερμα.

Τῇ δ' ἔτι καὶ Μεγαλὴ Ἐβερμα καὶ Ἐβερμα.

δ.

"

~~Ἐβερμα~~

|| καὶ κατὰ τὴν

4. αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἐβερμα.

δύρησαι τὴν ἄφρσιν τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὰ ἄχραντα πόθη σου.

Καὶ εὐθὺς ὁ ἱερεὺς· «Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιωθῆναι.
Καὶ λέγει τό·

Εὐαγγέλιον

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Τῇ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπανάγων ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πό-
λιν ἐπείνασε. Καὶ ἰδὼν συκὴν μίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ,
ἦλθεν ἐπ' αὐτὴν καὶ οὐδὲν εἶρεν ἐν αὐτῇ, εἰμὴ φύλλα
μόνον. Καὶ λέγει αὐτῇ· Μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται
εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκὴ. Καὶ
ιδόντες οἱ μαθηταὶ ἐθαύμασαν λέγοντες· Πῶς παρα-
χρῆμα ἐξηράνθη ἡ συκὴ; Ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν
αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν καὶ μὴ
διακριθῆτε, οὐ μόνον τὸ τῆς συκῆς ποιήσετε, ἀλλὰ
καὶ τῷ ὄρει τοῦτῳ εἴπητε· Ἀρθητι καὶ βλήθητι εἰς
τὴν θάλασσαν, γενήσεται. Καὶ πάντα, ὅσα ἂν αἰτή-
σητε ἐν τῇ προσευχῇ, πιστεύοντες λήψετε. Καὶ ἐλ-
θόντι αὐτῷ εἰς τὸ ἱερόν, προσῆλθον αὐτῷ διδάσκοντι
οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ λέγοντες·
Ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς; καὶ τίς σοι ἔδωκε τὴν
ἐξουσίαν ταύτην; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν
αὐτοῖς· Ἐρωτήσω ὑμᾶς καὶ γὰρ λόγον ἔνα, ὃν ἐὰν εἴ-
πητέ μοι, καὶ γὰρ ὑμῖν ἐρῶ ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα
ποιῶ. Τὸ βάπτισμα Ἰωάννου πόθεν ἦν; ἐξ οὐρανοῦ ἢ
ἐξ ἀνθρώπων; Οἱ δὲ διελογίζοντο παρ' ἑαυτοῖς λέ-
γοντες· Ἐὰν εἴπωμεν ἐξ οὐρανοῦ, ἐρεῖ ἡμῖν· Διὰ τί
οὐκ οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ; ἐὰν δὲ εἴπωμεν· Ἐξ ἀν-
θρώπων, φοβούμεθα τὸν ὄχλον· πάντες γὰρ ἔχουσι τὸν
Ἰωάννην ὡς προφήτην· Καὶ ἀποκριθέντες τῷ Ἰησοῦ

15.
καὶ τῶν
→ Δόξα τῷ Θεῷ τὸ εὐαγγέλιον.
Γ' εὐαγγελιστής

εἶπον· Οὐκ οἶδαμεν. Ἐφη αὐτοῖς καὶ αὐτός· Οὐδέ ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ. Τί δὲ ὑμῖν δοκεῖ; Ἄνθρωπος εἶχε τέκνα δύο· καὶ προσελθὼν τῷ πρώτῳ εἶπε· Τέκνον, ὕπαγε σήμερον, ἐργάζου ἐν τῷ ἀμπελῶνί μου. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Οὐ θέλω· ὕστερον δὲ μεταμεληθεὶς, ἀπήλθε. Καὶ προσελθὼν τῷ δευτέρῳ εἶπεν ὡσαύτως. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ἐγὼ, κύριε· καὶ οὐκ ἀπήλθε. Τίς ἐκ τῶν δύο ἐποίησε τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς; Λέγουσιν αὐτῷ· Ὁ πρῶτος. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Ἦλθε γὰρ πρὸς ὑμᾶς Ἰωάννης ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης, καὶ οὐκ ἐπιστεύσατο αὐτῷ· οἱ δὲ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι ἐπίστευσαν αὐτῷ· ὑμεῖς δὲ ἰδόντες οὐ μεταμελήθητε ὕστερον τοῦ πιστεῦσαι αὐτῷ. Ἀλλήν παραβολὴν ἀκούσατε· Ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καὶ φραγμὸν αὐτῷ περιέθηκε καὶ ὥρυξεν ἐν αὐτῷ ληνὸν καὶ ὠκοδόμησε πύργον· καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμυσεν. Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ πρὸς τοὺς γεωγροὺς

